

Kako sem sama spoznala Boga? Tako kot Mojzesa, je tudi mene čakal v gorečem grmu, ki je bil zame Božja beseda. Rekel mi je: » Ne boj se, ker sem jaz pri tebi ves čas.« Stopila sem v božjo hišo, tam je spregovoril na moje srce, zaupala sem Mu svoje stiske. Veliko jih je bilo, tudi ta, da sem se bala šefa v službi, trepetala sem, ko sem bila pred njim. S to prošnjo sem stopila pred Jezusa, da premagam strah pred šefom. Odšla sem na duhovne vaje in spoznala Marijo Pomagaj, ter vsak dan sprejemala Jezusa v svoje srce. Zaslišala sem glas v svojem srcu. Jezus mi je odgovoril: »Odpuščeni so ti mnogi grehi, ker si me mnogo ljubila.« Na božjo Ljubezen sem morala odgovoriti. Odpravila sem se v deželo, kjer se neprestano moli in dela za rešitev duš. Šla sem med ljudi, ki ne poznajo Jezusa, pa tudi nikoli niso slišali, da obstaja nevidni Bog. Vsemogočni Oče mi podarja neizmerno ljubezen, ko ga iščem, ko ga prosim, pa tudi ko se mu zahvaljujem. Zares, vse je tako preprosto, pa vendar nam je vera podarjena, deset božjih zapovedi je vklesanih v naše srce. Božji smo in ljubljeni. Njegovi smo, vrnil se bomo v božji objem. Jezus nas vabi: »Zaupajte, Jaz sem svet premagal.... Sledite mi«.

Irma Pia Klara, tretje rednica

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv. obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svojci ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svojci lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

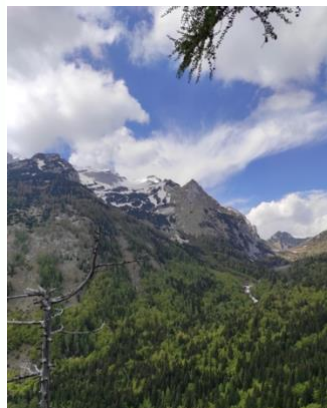
Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana
Dežurna številka: 041/613-378
Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, kpl.

7

Beseda tolažbe

Dnevi dopustov nas vabijo

Potovanje ali bolje rečeno romanje skozi dneve našega življenja nas spominja na sanje nekega človeka, ki takole pravi:

Nocoj sem sanjal, da sem hodil po pesku in me je spremljal Gospod. In v teh dolgih sanjah je bilo predstavljeno vse moje življenje. Ozrl sem se nazaj in kakor v filmu videl vsak dan svojega življenja. Vidne so bile dvojne sledi v pesku: moje in Gospodove.

Tako sem šel naprej prav do konca svojih dni. Ustavil sem se in gledal nazaj. Opazil sem, da so na nekaterih mestih vidni samo eni sledovi. Ta

mesta so sovpadala z najtežjimi dnevi mojega življenja; z dnevi, ko sem prestal največ strahu, bolečine in trpljenja.

Vprašal sem: »Gospod, ti si rekel, da boš pri meni vse dni mojega življenja in jaz sem sprejel tako življenje s teboj. Ampak zakaj si me pustil samega prav v najhujših trenutkih mojega življenja?«

Gospod mi je odvrnil: »Priatelj, rad te imam in rekel sem ti, da bom s tabo vso pot in te niti za trenutek ne bom pustil. In res te nisem. Mesta, kjer so vidne samo ene sledi v pesku, so dnevi, ko sem te nosil na rokah.«

Naše življenje je podobno morju, ki je enkrat zelo mirno, mi smo veseli, čutimo Božjo prisotnost, spet drugič pa se nebo stemni, pridejo preizkušnje in skušnjave, pridejo križi in skrbi-čas, ko nas dobri Bog nosi na rokah. Dnevi dopustov nas vabijo, da si od vseh skrbi in križev malo odpočijemo. Jezus nam prihaja na proti in nas želi spodbuditi k preprostosti, nesebičnosti in k zaupanju v Božjo dobroto in previdnost.

Poskrbimo torej, da vzamemo s seboj na potovanje najnujnejše, ni potrebno delati zaloga. Prepustimo se Božji previdnosti,

G
A
S
S
B
O
Z
J
E
P
O
S
T
O
V
A
N
A
S
V
A
B
I
J
O

Julij
2021

Bog sam najbolje ve, kaj potrebujemo in to še predenj ga mi prosimo. Ali smo se sposobni prepustiti? Apostoli so se prepustili Jezusovemu klicu in odšli na pot z mislijo, da bo Oče postregel z gostoljubnostjo, s katero jih bodo bolj ali manj velikodušno sprejemali v krajih, ki jih bodo obiskali.

Današnji potrošniški svet nam ponuja veliko užitkov za telo. A mi nismo samo telesna bitja, ampak tudi duhovna. Kakor so dnevi dopustov po večini najprej oddih za telo, poskrbimo, da bodo tudi oddih za našo dušo. Vzemimo s seboj na dopust Gospoda in mu dovolimo, da se ob Njem umiri naše srce, nato pa se še naprej trudimo, da bomo v vsakem trenutku življenja z velikim veseljem prinašali veselo oznanilo in nikar ne pozabimo: Bog nas nikoli ne pušča samih, še več, ko bodo spet prišle stiske in težave nas bo vzel v naročje in nosil na svojih rokah. Blagoslovljen čas oddiha vam želim in veliko zaupanja v Božjo previdnost.

p. Vladimir Rufin

Šport in duhovnost

”Sveti Ignacij Lojolski je ugotovil, da je človek ustvarjen zato, da bi slavil in častil Boga, našega Gospoda, mu služil in tako rešil svojo dušo” (Pisk 2003, 15) in na takšen način moramo preučiti tudi šport. Šport ni samo nekaj, kar je namenjeno brezbožnim množicam, ampak tudi nam kristjanom. Šport je pomemben tako za dušo, kot za naše telo. ”Ni malo športnikov, ki so že slišali, da njihovo ukvarjanje s športom ni združljivo z njihovim krščanstvom. Veliko je razlogov, zakaj naj se kristjani ne bi ukvarjali s športom: nedeljska tekmovanja, prevelika obsesija s športom, šport ni duhoven...” (Pisk 2005, 11). Športnik mora od svoje rane mladosti biti povezan z Bogom in hkrati spodbujati kreposti, ki so pomembne ne samo na tekmovanji, ampak tudi v vsakodnevem življenju. ”Z vzgojo mladine lahko spodbujamo kreposti, ki jih šport omogoča, hkrati pa šport relativiziramo, da ne postane bog, ampak duhovna stvarnost, ki se vedno znova obrača k Bogu stvarniku”(Brinjovc 2009, 43).

Športniki se med seboj merijo na različnih tekmovanjih. Ta tekmovanja pokažejo fizično pripravljenost športnikov in tudi njihovo duhovnost (ta se kaže predvsem takrat, ko pride do spornega trenutka in kako športnik na to reagira.) ”Da je biti zvest kristjan v športu še težje, pa poskrbi sama narava današnjega tekmovalnega športa, ki je umerjena le k doseganju rezultata, sredstva pa pri tem pogosto ne igrajo nobene vloge. Zato je v njem prisotno polno kvazi novodobne duhovnosti, Preživi le tisto in vse tisto, kar učinkuje takoj - t.i. instant duhovnost” (Pisk 2003,17). ”Športna tekmovanja, kot npr. olimpijske igre, se osredotočajo na fizične in mentalne aspekte zmagovanja v športnem tekmovanju, zmaga v življenju pa predpostavlja tretjo, duhovno dimenzijo. Ker je Bog naš Stvarnik, je izvor tudi našemu naravnemu instinktu po tem, da bi bili zmagovalci, zato lahko le On v polnosti zapolni ta naša hrepenenja. Vendar pa duhovne dimenzije ne moremo

ločiti od športa, saj nam odnos z Bogom omogoča bolj celostno delovanje” (Pisk 2003, 18). Zmaga na teh tekmovanjih naj za kristjana ne bo zlata medalja, ampak duhovna zmaga. Zavedanje, da je Bog tisti, ki nam pomaga pri naših naporih. ”Zato sta vzdržljivost (potrpežljivost) in samoobvladovanje sadova Duha, sebične želje pa posledica padle človeške narave. Sveti Duh je torej tisti izvir moči, ki športniku omogoča tekmovati in slediti Kristusu”(Pisk 2003, 19).

Tudi športniki morajo skrbeti za svojo duhovnost. Pri tem so velikokrat odvisni sami od sebe, pri skupinskih športih pa od soigralcev. Alex Ribeiro je vodja brazilske organizacije 'Športniki za Kristusa' in športni kaplan brazilskega nogometnega moštva je napisal knjigo z naslovom *Kdo je zmagal svetovno prvenstvo? - Odgovor vas bo presenetil*. Pravi, da je Bog tisti, ki je pomagal brazilski nogometni reprezentanci, da so dosegli naslov svetovnih prvakov leta 1994 v ZDA. Igralci so skupaj prebiral Sveto pismo, se med seboj pogovarjali in skupaj molili. Ta primer pokaže, kako ljudje potrebujemo nekoga od katerega smo odvisni, da z njim molimo in tako lažje prenašajo stisko in trpljenje, ki ga čutimo.” Vsakdanje življenje, dogodki, ki jih doživljamo, in konkretne osebe, ki jih srečujemo, so privilegirani trenutki za to, da v polnosti živimo in damo živeti. Vsakdanje življenje ima dva vidika, ki vključujeta drug drugega: vidni in nevidni vidik. Vidni vidik vsakdanjega življenja je preverljiva danost: jemo, se igramo, se učimo, smo s prijatelji. Nevidni vidik je tisto, kar je znotraj vsega tega: medsebojna delitev, prijateljstvo, solidarnost... kar so za verujočega konkretni izrazi Gospodovega Duha”(Maggi 2008,76). ”V protestantskih cerkvah v tujini je zelo razvito t.i. kaplanstvo v športnih ekipah. To pomeni, da ima posamezna ekipa ali posamezni športnik svojega 'kaplana' (duhovnega spremljevalca), ki ga spremlja na njegovi duhovni poti, mu opirajoč se na Sveto pismo, pomaga in svetuje v težkih situacijah, v katerih se znajde športnik, skupaj z njim moli ter ga poučuje.”(Pisk 2003, 17).

Primož Kumin

Jezus mi je spregovoril na moje srce

Se spomnite dogodka iz stare zaveze, ko so dečka Mojzesa v košari, zaliti s smolo, starši spustili v Nil in prosili Boga, da bi našel usmiljenje in tako ostal pri življenju. Po dobroti egiptovske babice, ki ga je pustila živeti in po velikem čudežu, ga je iz vode rešila faraonove hči. Odraščal je v tujem okolju, med tujimi ljudmi in v mladosti ni spoznal pravega Boga....

Toda Bog ga je čakal, in se mu na čudežen način razodel v gorečem grmu. Spoznal je, da je ljubljenec Boga, ki mu naroča, naj gre nazaj v suženjsko deželo iz katere je moral zbežati, kjer je faraon stiskal njegov, izraelski narod. Zasužnjenemu narodu, svojim rojakom je oznanil, da je Bog večji od faraona. Prišel jim je sporočit, da jih bo Bog po njem, povedel iz suženjstva. In to se je res zgodilo.